

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: H.K.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupené Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Malická 11, Plzeň*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 5. 2012, čj. MV-5850-3/SO-2011,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou podanou soudu osobně dne 20. 6. 2012 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 5. 2012, čj. MV-5850-3/SO-2011, a vrácení věci k dalšímu řízení žalované.

Žalobkyni byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem účasti v právnické osobě s platností od 23. 4. 2008 do 22. 4. 2010. Dne 7. 4. 2010 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě podle § 44a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“). Dne 8. 7. 2010 pod čj. CPPL-02831/CI-2010-4064 rozhodla Policie České republiky, Oblastní

ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorát cizinecké policie Plzeň, tak, že žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně se nevyhovuje a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě se podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. i) a k) zákona o pobytu cizinců neprodlužuje, neboť bylo zjištěno, že cizinec hodlá zneužít povolení k dlouhodobému pobytu k jinému účelu, a současně byla zjištěna jiná závažná překážka, která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2012, čj. MV-5850-3/SO-2011, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobkyně zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň, potvrdila.

Mezi účastníky řízení je v mezích žalobních bodů spor zejména o zákonnost neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně za účelem účasti v právnické osobě.

II. Žaloba

Žalobkyně především namítá, že správní orgány obou stupňů neuplatnily svou pravomoc v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně zcela neodůvodněně odkazuje na § 56 odst. 1 písm. i) a k) zákona o pobytu cizinců, neboť tato ustanovení nelze v případě žalobkyně aplikovat. Při prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se totiž z § 46 použije pouze ustanovení odstavce 3 a 7, nikoli ustanovení odstavce 1, které obsahuje zákonný odkaz na § 56. Žalobkyně ve správním řízení vyslovila názor, na kterém setrvává, že při prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze použít pouze ta ustanovení, na která zákon o pobytu cizinců výslovně odkazuje. V souvislosti s povolením k dlouhodobému pobytu lze nalézt v § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rovněž odkaz na jiná ustanovení zákona, jež by měla být v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu obdobně použita, který však ve svém výčtu není totožný s § 44a odst. 3 větou druhou zákona o pobytu cizinců. Lze se oprávněně domnívat, že zákonodárce zde vyjádřil záměr, aby se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nevztahovala vždy stejná ustanovení jako v případě vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Řízení o povolení k dlouhodobému pobytu a řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jsou samostatnými správními řízeními, která nejsou ovládána naprosto shodnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Oba správní orgány překročily svou pravomoc tím, že v řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu rozhodovaly podle ustanovení zákona, jejichž použití zákon nepřipouští. Z *materiálního* hlediska pak oba správní orgány učinily skutkové zjištění, že žalobkyně v rámci pobytu neplní účel pobytu. Tento závěr neodpovídá výsledkům dokazování ve správním řízení. Účelem, pro který žalobkyně nepochybně vyjádřila záměr pobývat na území ČR dlouhodobě, je účast v právnické osobě, a to konkrétně ve společnosti KHLIAN STAV s.r.o. Žalobkyně svůj zápis ve společnosti KHLIAN STAV s.r.o. v postavení jednatele správnímu orgánu I. stupně doložila příslušným usnesením Krajského soudu v Plzni. Žalovaný tuto skutečnost nejen nepřipustně přehlíží, ale i zcela v rozporu se zněním zákona ji vydává za závažnou překážku. Zde je třeba zdůraznit, že výslovná právní úprava [§ 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců] zamezuje tomu, aby nedostatek účelu pobytu byl posuzován jako

např. jiná závažná překážka pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. Skutečnost, že žalovaný při hodnocení důkazních prostředků nepřihlédl k příslušnému usnesení Krajského soudu v Plzni nebo si jinak neproověřil, zda žalobkyně vykonává funkci jednatele předmětné společnosti, zcela pochopitelně vyvolává pochybnost, zda byl stav věci zjištěn správně a naplňuje tak požadavek stanovený v § 3 správního řádu. Z *formálního* hlediska pak správní orgán I. stupně rozhodl nesprávně podle § 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení nezakládá pravomoc správního orgánu prodloužit, popř. neprodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu, nýbrž jen obsahuje odkazy na jiná ustanovení zákona. Žalovaný tuto vadu řízení neodstranil.

V žalobě se dále uvádí, že žalovaný nenapravil ani další pochybení správního orgánu I. stupně, který překročil svou pravomoc také tím, že právně posuzoval právní vztahy uvnitř společnosti KHLIAN STAV s.r.o. Podle názoru správního orgánu I. stupně neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu u žalobkyně nebude nikterak omezena činnost uvedené společnosti, protože p. K.S. (jednatel společnosti) může zastupovat společnost samostatně a že stanovení 34 jednatelů této společnosti, kdy samostatně může společnost zastupovat pouze p. S.K., se jeví jako účelové pro získání povolení k pobytu pro ostatní jednatele. Z toho pak správní orgán I. stupně vyvodil pro sebe závěr, že také z tohoto důvodu není nutné prodloužit dlouhodobý pobyt.

Dále se v žalobě poukazuje na to, že žalovaný nevzal na vědomí námitku žalobkyně, že správní orgán I. stupně neopřel o žádný z důkazů své zjištění, že žalobkyně hodlá povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě zneužít za jiným účelem. Přitom však ani správní orgán I. stupně, ani žalovaný nevysvětlil na podkladě hodnocených důkazů, k jakému jinému účelu má žalobkyně účel pobytu zneužít. V tomto smyslu lze pohlížet na napadené rozhodnutí jako na nepřezkoumatelné. Tvrzení správního orgánu o záměru žalobkyně zneužít povolení k dlouhodobému pobytu k jinému účelu je nejen nepodložené, ale i nepřipustně presumuje porušování právních předpisů žalobkyní. Tímto postupem správní orgán nešetřil oprávněné zájmy žalobkyně.

Žalovaný se podle žalobkyně také nedostatečně zabýval otázkou dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do jejího soukromého a rodinného života. K závěru o tom, že tento dopad bude přiměřený, nepostačuje pouhé konstatování, že na území České republiky nežije žádný rodinný příslušník žalobkyně, její dospělé děti jsou na Ukrajině a manžel má trvalý pobyt v Polsku. Je nepochybné, že napadeným rozhodnutím by mohl být ovlivněn soukromý a rodinný život žalobkyně. Správní orgány však nezjistily, v jakém rozsahu by se tak stalo. Navíc již ze samé skutečnosti, že žalobkyně má na území ČR povolen dlouhodobý pobyt, lze seznat, že se zdržuje na území ČR po delší dobu, po kterou si postupně vytvářela jak obchodní, tak i soukromé vztahy, jež by jejím náhlým odcestováním zpět do země původu mohly být přerušeny. Ostatně sám správní orgán zjistil a vychází z této skutečnosti, že se žalobkyně zdržuje na území ČR u svého přítele. Zájem na zachování tohoto soukromého a obchodního zázemí jistě patří mezi oprávněné zájmy žalobkyně, které je žalovaný povinen šetřit.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se k žalobě vyjádřila tak, že správní orgán I. stupně aplikoval řešenému případu odpovídající ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na ust. § 35 odst. 3 a ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. i) a k) zákona o pobytu cizinců. Podmínkou pro udělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Jestliže tedy je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) podle § 56 zákona o pobytu cizinců, přestal cizinec splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, přičemž v takovém případě je založen i důvod pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně spatřuje závažnou překážku pobytu cizinky na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců v tom, že cizinka dlouhodobě neplnila účel, za kterým jí byl pobyt povolen, neboť cizinka byla sice zapsána jako členka družstva M & K Plzeň, družstvo, ale sama uvedla, že jméno společnosti, kde naposledy působila, nezná, nikdy v této společnosti nepracovala, pracovala s přítelem na různých stavbách, kde uklízela. Žalovaná se s tímto závěrem ztotožňuje. Z dikce zákona o pobytu cizinců vyplývá, že povolený pobyt je úzce spjat s účelem pobytu a neplnění tohoto účelu po dobu povoleného pobytu zakládá skutečnost, která v souladu s uvedeným zákonem odůvodňuje zrušení, neudělení či neprodloužení příslušného povolení k pobytu na území České republiky (viz zejména § 37). Z vyjádření cizinky vyplývá, že od počátku svého pobytu na území nepracovala v souladu s předmětem povolení k pobytu, tedy dlouhodobě a soustavně. Možnost aplikace zmíněných ustanovení zákona o pobytu cizinců na případy neplnění účelu pobytu byla potvrzena i rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, čj. 10A 218/2010-42. Aplikace § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců na případy neplnění účelu pobytu v době nikoli bezprostředně předcházející rozhodování o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu není tedy nepatřičná (viz citovaný rozsudek Městského soudu v Praze, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69).

Argument žalobkyně, že skutkový stav věci nebyl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu, neshledává žalovaná důvodným, jelikož spisovým materiálem byl skutkový stav dostatečně prokázán a skutečnost, že žalobkyně byla zapsána jako jedna z jednatelů společnosti KHLIAN STAV s.r.o. samo o sobě neznamena, že řádně plní a bude plnit účel pobytu, který jí byl na území České republiky povolen. Pokud se týká posuzování vnitřních právních poměrů ve firmě KHLIAN STAV s.r.o., žalovaná uvádí, že dané posouzení bylo součástí zjišťování stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a upozorňovala tak na skutečnost, že společnost má více než tři desítky jednatelů a jen pan S.K. je oprávněn jednat samostatně, ostatní jen spolu s ním. Žalovaná podotýká, že organizační struktura výše uvedené firmy není sama o sobě dostačující skutečností pro vyvozování závěrů o plnění či neplnění účelu pobytu účastníci řízení, která je jednou z mnoha jednatelek bez oprávnění k samostatnému jednání.

Za důvodný žalovaná neshledala ani argument žalobce o nepřípustné libovůli Komise a správního orgánu I. stupně při označení jednání žalobce za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky. Jde-li o výklad pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“, žalovaná předně připomíná, že se jedná o neurčitý právní pojem, který

správnímu orgánu dává možnost správního uvážení. Za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území je nutno považovat takovou objektivně nastalou situaci, resp. skutečnost, která brání pobytu cizince na území, neboť pobyt cizince není v souladu s veřejným zájmem a veřejným pořádkem České republiky, resp. se těmito hodnotám přičí.

K dopadům neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalovaná uvádí, že dopady předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nelze považovat za nepřiměřené jeho důvodům, a zdůrazňuje, že správní orgán I. stupně i Komise se přiměřeností rozhodnutí zabývaly, nicméně ze spisového materiálu ani informací získaných z cizineckého informačního systému nevyplývá, že by negativní rozhodnutí o žádosti žalobkyně bylo nepřiměřené. Nadto žalovaná zdůrazňuje, že žalobkyně v průběhu správního řízení neposkytla správním orgánům dostatečné důkazy nasvědčující skutečnosti, že by měla na území České republiky v době rozhodování o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu silné rodinné, soukromé nebo jakékoli jiné vazby. Děti žalobkyně jsou dospělé, manžel žije v zahraničí. Z veřejného informačního systému bylo zjištěno, že společnost KHLIAN STAV s.r.o. ke dni 23. 11. 2011 vymazala 32 jednatelů z obchodního rejstříku, včetně žalobkyně. Pokud žalobkyně poukazuje na svou samostatnou výdělečnou činnost na území České republiky, žalovaná namítá, že žalobkyně žádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu manažer - účast v právnické osobě. Pokud tedy cizinka chtěla začít podnikat jako osoba samostatně výdělečně činná, byla povinna požádat podle § 45 zákona o pobytu cizinců, platného do 31. 12. 2010, o nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání osoby samostatně výdělečně činné. Nadto žalovaná připomíná, že Česká republika, jako suverénní stát, stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území s ohledem na svůj veřejný zájem a pořádek, přičemž právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr explicitně judikoval Ústavní soud ČR v usnesení ze dne 9. 6. 2004, čj. III. ÚS 260/04: „*Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území*“. V daném případě zcela jednoznačně převažuje veřejný zájem České republiky nad subjektivním zájmem jednotlivce, resp. cizince. V zájmu České republiky je, aby na jejím území pobývali jen ti cizinci, kteří respektují její zákony a plní všechny povinnosti jim stanovené, mezi které zcela jistě patří faktická konzumace účelu pobytu, který jim byl povolen, a to včetně povinností s ním spojených.

IV. Vlastní argumentace soudu

Vlastní argumentaci třeba předeslat, že žalobkyně byla jako účastnice řízení v průběhu řízení o své žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dvakrát vyslechnuta (viz protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 15. 4. 2010, čj. CPPL-02331/CI-2010-4064, a dodatek o výsledku účastníka správního řízení ze dne 20. 5. 2010, čj. CPPL-02831/CI-2010-4064).

V žalobě žalobkyně především poukazuje na to, že na její případ nelze aplikovat ust. § 56 odst. 1 písm. i) a k) zákona o pobytu cizinců. Ohledně této námítky má soud za to, že zákon o pobytu cizinců musí být vnímán jako vnitřně strukturovaný, ale jednotný celek.

V daném případě je rozhodné znění zákona o pobytu cizinců, které bylo účinné ke dni podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu [= 7. 4. 2010]. Ust. § 44a odst. 3 tohoto zákona tehdy znělo: Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně. Podle § 35 odst. 3 téhož zákona dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle § 37 odst. 2 písm. b) uvedeného zákona policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Podmínky pro udělení víza nebyly v § 37 tohoto zákona uvedeny, v § 56 uvedeného zákona však byly stanoveny důvody neudělení víza. Jelikož mezi podmínkami pro udělení víza a neexistencí důvodů neudělení víza lze v podstatě položit rovnítko, je možno mít za to, že přestat splňovat některou z podmínek pro udělení víza znamená naplňovat některý z důvodů neudělení víza, což nestačí ponechat na úvaze správních orgánů, ale musí být upraveno zákonem, a to se stalo právě v § 56 zákona o pobytu cizinců. V přezkoumávané věci se tedy mohlo jít a šlo se z § 44a odst. 3 do § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, z § 35 odst. 3 do § 37 tohoto zákona a z § 37 odst. 2 písm. b) do § 56 uvedeného zákona. I když § 56 není uveden ve výčtu obsaženém v § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, lze jej při vědomí tohoto zákona jako jednotného celku obdobně aplikovat i na nástup absence podmínek pro udělení víza. Senát 30A zdejšího soudu tak sdílí názor senátu 57A tohoto soudu, který došel v rozsudku ze dne 31. 5. 2013, čj. 57A 17/2012-49, k tomuto závěru: „*Ustanovení § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, skýtalo oporu pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. i) a k) téhož zákona.*“. Uvedený závěr možno podpořit i žalovanou citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu a podle znalostí zdejšího soudu neodporuje důvodovým zprávám k zákonu o pobytu cizinců a jeho četným novelám, ani poznatkům doktríny.

K námitce, že závěr správních orgánů, že žalobkyně neplní účel pobytu, neodpovídá výsledkům dokazování ve správním řízení, soud odkazuje na správní spisy. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí po rekapitulaci žalobčích výpovědí odůvodnil takto: „Z výše uvedeného vyplývá, že jste do současné doby na území České republiky pobývala na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě. Z odpovědí Vámi uvedených do výsledku účastníka řízení na otázky správního orgánu je však jasné patrné, že Vaše zapsání jako jednatel do firmy Khlian Stav s.r.o. bylo pouze účelovým krokem k prodloužení Vašeho druhu pobytu. ... Vzhledem k tomu, že jste po uvedené dobu na území České republiky byla pouze zapsána jako člen družstva, dle Vašich odpovědí uvedených ve výsledku jste na území ČR pracovala s kamarádem po různých stavebách, do práce, na kterou jste měla vydané povolení k zaměstnání jste nenastoupila a o účelu v předchozích žádostech nic nevíte, bylo shledáno jako závažná překážka, která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě.“. Odvolací správní orgán odůvodnil své rozhodnutí v tomto bodě takto: „... cizinka byla sice zapsána jako členka družstva M & K Plzeň, družstvo, ale sama uvedla, že jméno společnosti, kde naposledy působila, nezná, nikdy v této společnosti nepracovala, pracovala s přítelem na různých stavebách, kde uklízela. Je ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobývali jen ti cizinci, kteří na území pobývají v souladu se zákonnými podmínkami a plní účel pobytu. Pokud v rámci pobytu cizinka neplnila účel pobytu, pro který jí bylo povolení k pobytu uděleno, je to závažná překážka, která brání jejímu dalšímu pobytu na území České republiky. Z vyjádření cizinky vyplývá, že od počátku svého pobytu na území nepracovala v souladu s předmětem povolení

k pobytu, tedy dlouhodobě a soustavně.“. Správní orgány tedy svá skutková zjištění postavily na výpovědích žalobkyně, ne na usnesení Krajského soudu v Plzni o zápisu údajů do obchodního rejstříku. Ve srovnatelném případě došel Nejvyšší správní soud k tomuto závěru: „*Plnění účelu, pro který bylo vízum uděleno, je ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nutno v případě, že vízum bylo uděleno za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti, nestačí mít pouhé oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána.*“ (rozsudek ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, k dispozici na www.nssoud.cz). Ani v přezkoumávané věci tudíž správní orgány nepochybily, soustředily-li se na faktickou stránku a nechaly-li formální stav, který byl s ní v rozporu, stranou. Zároveň žalobkyně činí závěry z § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tu však neaplikovaly § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, nýbrž, kromě jiných, § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) uvedeného zákona. Že je tato varianta možná, bylo judikováno již opakovaně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, čj. 3 As 15/2012-29, k dispozici na www.nssoud.cz). S ohledem na výše uvedené zdejší soud rovněž nesdílí pochybnost žalobkyně ohledně náležitého zjištění skutkového stavu ve smyslu zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu).

K námitce, že § 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nezakládá pravomoc správního orgánu prodloužit, popř. neprodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu, může soud jen podotknout, že v daném případě správní orgán I. stupně dovedl svou pravomoc (= věcnou příslušnost) z § 164 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a jako další právní ustanovení aplikoval § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. i) a k) uvedeného zákona.

Dále žalobkyně namítla neoprávněnost posouzení právních vztahů uvnitř společnosti KHLIAN STAV s.r.o. K tomu soud konstatuje, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně se uvádí: „Z výpisu obchodního rejstříku uvedené společnosti je jednoznačné, že jako jednatel této společnosti sama nemůžete provádět jakékoliv úkoly jménem společnosti. Zastupovat navenek tuto společnost je oprávněn p. S.K., a to samostatně, ostatní jednatelé jednají vždy společně s jednatelem S.K. Správní orgán je názoru, že neprodloužením Vašeho povolení k dlouhodobému pobytu nebude nikterak omezena činnost uvedené společnosti, protože p. K.S. může zastupovat společnost samostatně. Správnímu orgánu se též jeví stanovení 34 jednatelů této společnosti, kdy samostatně může společnost zastupovat pouze p. S.K. jako účelové pro získání povolení k pobytu pro ostatní jednatele.“. Z tohoto úryvku podle názoru soudu neplyne, že by správní orgán I. stupně v rámci uvedeného doplňkového důvodu činil něco neoprávněně nebo nelogicky.

Žalobkyně dále namítla nepřezkoumatelnost tvrzení správního orgánu o jejím záměru zneužít povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě k jinému účelu. K tomu soud konstatuje, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně se po rekapitulaci žalobčiny výpovědi uvádí: „Z Vašich odpovědí uvedených ve výslechu vyplývá, že hodláte povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě zneužít, neboť jste dosud po dobu povoleného pobytu na území ČR pracovala s kamarádem po různých stavbách a do zaměstnání, na které jste měla vydané povolení k zaměstnání, jste nenastoupila a o účelu

v předchozích žádostech nic nevíte.“. V rozhodnutí odvolací správního orgánu je k tomu uvedeno zejména toto: „Účastnice řízení pobývá po celou dobu povoleného pobytu na území České republiky za účelem účast v právnické osobě bez toho, aby pro družstva, jejichž byla členkou, kdy vykonávala nějakou činnost. Do protokolu uvedla, že se jednatelkou firmy stala na základě nabídky majitele obchodní společnosti KHLIAN STAV s.r.o. pana K.S. Žádný obchodní podíl na firmě nemá. Žádné další skutečnosti, které by měla jako jednatelka společnosti znát, nedokázala uvést, přičemž neměla ani základní informace, co by měla pro uvedenou společnost vykonávat, popř. čím se bude společnost zabývat, pokud jde o předmět podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona.“. Z těchto citací lze podle názoru soudu dovodit, že správní orgány mají za to, že žalobkyně hodlá – tak jako dříve – zneužít povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě k s účastí v předmětné právnické osobě nesouvisející práci po různých stavebách. Tento závěr je podložen výpověďmi žalobkyně. Soud se zde tudíž neztotožňuje s námitkou nepřezkoumatelnosti příslušné části napadeného rozhodnutí správního orgánu a nešetření oprávněných zájmů žalobkyně správními orgány (§ 2 odst. 3 správního řádu).

V žalobě se rovněž namítá nedostatečné vyrovnání se správního orgánu s dopadem neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně. K tomu soud uvádí, že správní orgán I. stupně odůvodnil své rozhodnutí i takto: „V žádosti jste uvedla, že jste vdaná a máte děti. Provedeným šetřením v informačních systémech policie nebyly zjištěny rodinné vazby na území ČR a dle Vašich odpovědí v protokolu o výsledku účastníka řízení jste uvedla, že manžel je na území Polska a Vaše děti jsou na Ukrajině. Jiné skutečnosti o tom, že vydání rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, nebyly zjištěny, v rámci Vašeho práva vyjádřit se ke spisovému materiálu před vydáním rozhodnutí jste nevyužila, ani jste žádné takové skutečnosti neuvedla.“. Odvolací správní orgán své rozhodnutí odůvodnil mj. takto: „ICP Plzeň v rámci povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastnice řízení při sepisování protokolu dotázal účastnici řízení na rodinné vazby na území České republiky. Tato uvedla, že na území České republiky nežije žádný rodinný příslušník. Dospělé děti jsou na Ukrajině, manžel má trvalý pobyt v Polsku, ona se zdržuje na území České republiky u svého přítele. Z těchto skutečností nelze dovozovat, že by rozhodnutí představovalo mimořádný zásah do soukromého a rodinného života účastnice řízení, jelikož děti účastnice řízení jsou dospělé, manžel žije v zahraničí. Rovněž v daném případě nehrozí zpretrhání pracovních nebo jiných ekonomických vazeb, neboť bylo zjištěno z veřejného informačního systému, že společnost KHLIAN STAV s.r.o. ke dni 23. 11. 2011 vymazala 32 jednatelů z obchodního rejstříku, včetně účastnice řízení.“. Ohledně výše uvedeného dopadu má soud za to, že jsou skutečnosti, které si může zjistit správní orgán, jsou ovšem i skutečnosti, které zná toliko účastník řízení. Dopadem do soukromého a rodinného života cizince podle zákona o pobytu cizinců bezpochyby třeba rozumět dopad závažný. Jestliže v daném případě žalobkyně sdělila správnímu orgánu prakticky jen to, že by zde ráda zůstala s přítelem, který jí hodně pomáhá, pak podle názoru soudu nelze správním orgánům vytýkat, že za situace, kdy manžel žalobkyně má trvalý pobyt v Polsku a její dospělé děti žijí na Ukrajině, došly k závěru, že nebyly zjištěny skutečnosti o tom, že by neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do žalobčina soukromého a rodinného života. Relevanci podle názoru soudu přitom nemůže mít jakýkoliv zásah, nýbrž pouze zásah

závažný. Soud se s žalobkyní neshoduje ani v názoru na roli dlouhodobého pobytu. Dlouhodobý pobyt v jedné zemi jistě zpravidla oslabuje vztahy člověka v jiné zemi. České zákonodárství ovšem umožňuje i zrušení či neprodloužení dlouhodobého pobytu. To podle soudu znamená, že sama skutečnost, že cizinec u nás dlouhodobě pobývá, nevylučuje oprávnění správních orgánů mu pobyt ukončit (při splnění zákonných podmínek). Dovolávat se dlouhodobosti předchozího pobytu tedy nestačí, je třeba zjišťovat zcela konkrétní informace. Ty však žalobkyně neposkytla. Z jejích vyjádření ostatně není patrné ani to, že by si tu postupně vytvářela jak obchodní, tak i soukromé vztahy předpokládané intenzity. Za této situace soud nepřistoupil ani na další námitku nešetření oprávněných zájmů žalobkyně správními orgány (§ 2 odst. 3 správního řádu).

Vzhledem k uvedenému nemůže soud akceptovat námitky žalobkyně, že žalovaná napadeným rozhodnutím porušila ust. § 2 správního řádu, když postupovala v rozporu se zákonem, uplatnila v daném případě nesprávně svoji pravomoc a neoprávněně zasáhla do práva žalobkyně na prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a že porušila také ust. § 3 správního řádu, když nezjistila stav věci plnění účelu pobytu žalobkyně, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (žalobkyně tak učinila fiktivně podle § 51 odst. 1 věty druhé, žalovaný správní orgán výslovně podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s.).

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovanému správnímu orgánu však žádné zvláštní náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 6. listopadu 2013

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková